«ΑΠΟ ΤΙΣ “ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΕΣ” ΝΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ»

ΜΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΜΙΓΑΔΑΣ

Κάπου στα τέλη Μαΐου έπεσε στα χέρια μας το διαφημιστικό φλάιερ της εκδήλωσης. Στις πρώτες γραμμές του κειμένου διατυπώνονταν τα εξής προβοκατόρικα ερωτήματα: Τι σχέση μπορεί να έχει το #metoo με την απαγόρευση κυκλοφορίας; Γιατί δύο χρόνια τώρα θέλουν όλοι να ανακηρυχθούν προστάτες των γυναικών; Τι σχέση μπορεί να έχουν μεταξύ τους οι τελευταίες φεμινιστικές «νίκες», ο ιός και ο πόλεμος;

Τσιγκλιστήκαμε λοιπόν κι εμείς και πήγαμε να δούμε τι θα υποστηρίξουν οι συντρόφισσες. Η αλήθεια είναι πως ήμασταν ήδη υποψιασμένοι καθώς από την κήρυξη του πολέμου ενάντια στον αόρατο εχθρό η ομάδα μιγάδα αναγνώρισε και επισήμανε πως το ελληνικό κράτος θα βάλει ακόμη περισσότερο στο επίκεντρο τις γυναίκες και την αναπαραγωγική εργασία. Από καιρό είχαν επισημάνει πως το κλείσιμο των σχολείων σημαίνει το κλείσιμο των γυναικών στο σπίτι και την παράλληλη εκτόξευση της έντασης της οικιακής εργασίας. Πως οι καμπάνιες για την ενδοοικογενειακή βία είναι στην πραγματικότητα ένα σχέδιο λοιδορίας της εργατικής τάξης, πως η καταμέτρηση των «γυναικοκτονιών» και το #metoo είναι εσκεμμένη τρομοκράτηση των κοριτσιών και πως όλα αυτά μαζί στοχεύουν να προετοιμάσουν την γυναικεία εργασία για τις νέες συνθήκες της πολεμικής οικονομίας.

Στο πρώτο μέρος της εισήγησης παρουσιάστηκαν οι κρατικές καμπάνιες φεμινισμού ως ένα αστυνομικό σχέδιο πειθάρχησης των γυναικών στα αναπαραγωγικά τους καθήκοντα. Υποστηρίχθηκε πως η γυναικεία εργασία βρίσκεται στο κέντρο αυτού του σχεδίου και πως ο έλεγχος αυτής της εργασίας είναι βασική προϋπόθεση στην προετοιμασία των κρατών για πόλεμο. Στο δεύτερο μέρος, οι συντρόφισσες μίλησαν για την πολεμική προετοιμασία του ελληνικού κράτους κοιτάζοντάς την μέσα από το νοικοκυριό. Υποστήριξαν πως ο έλεγχος του νοικοκυριού, δηλαδή της εργασίας που εκτελείται εντός του, αποτελεί βασικό κρατικό επίδικο στις πολεμικές εποχές που ζούμε. Καθώς το νοικοκυριό είναι πέρα από τόπος παραγωγής και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης αλλά και τόπος κατανάλωσης, μία σειρά από τις συνήθειες της οικογένειας θα πρέπει να ρυθμίζονται από το κράτος. Είδαμε στην εκδήλωση πώς το ελληνικό κράτος προσπαθεί να ευθυγραμμίσει τις διατροφικές συνήθειες της οικογένειας με τις κρατικές ανάγκες, έτσι ώστε να καταναλώνονται τα «εθνικά οφέλιμα προϊόντα». Είδαμε ότι ο τρόπος για να γίνει αυτό είναι μέσα από τον έλεγχο της αόρατης οικιακής εργασίας των γυναικών εντός του κοινωνικού εργοστασίου.

Επομένως να μία ενδιαφέρουσα οπτική για το γυναικείο ζήτημα σήμερα. Βάζοντας στο κέντρο την εργασία των γυναικών είναι δυνατόν τελικά να κατανοήσει καμία το νόημα των υποτιθέμενων φεμινιστικών διακηρύξεων των υπουργείων, των δημοσιογράφων, των ειδικών και φυσικά των αριστερών οργανώσεων. Ορίστε λοιπόν που είναι εφικτή η παραγωγή αυτόνομου φεμινιστικού λόγου, ο οποίος να μην αναμασά την κρατική γραμμή αλλά αντίθετα να εμπλουτίζει αυτό που λέμε «γυναικείο ζήτημα», δίνοντας καινούριες κατευθύνσεις για το πώς μπορεί κάποια να μιλάει γι' αυτά τα θέματα. Οπότε πολύ μας άρεσε που πήγαμε σ' αυτήν την εκδήλωση γιατί, αν μη τι άλλο, σε καιρούς που όλες οι φωνές συγκλίνουν με την κρατική, το να μπορεί κανείς να μιλάει αυτόνομα δεν είναι ούτε αυτονόητο, ούτε αμελητέο.